

Jó magyar ember volt, nyitott, kíváncsi, olvasott, olvasó magyar ember. Amilyen Wesselényi Miklós vagy Bölöni Farkas Sándor, akiről könyvet írt. Mint a reformkoriak, felvilágosult és szabad. Jó magyar emberek voltak a barátai is, Dörnyei Jóska, a Németh László veje, meg Kézdy Gyuri, a színész. Azt hiszem, azért is szerettek Erdélybe járni, mert itt jó magyar emberek lehettek. A stockholmi Magyar Házban nem tartották jó magyaroknak őket, Pesten meg... tudjuk, milyen Pest. Emlékszem, egyszer Kézdy Gyuri autójával mentünk valahová, akkor vásárolta frissiben, GOJ volt a rendszáma, mondta fanyarul, milyen gúnyosan nevettek a rendőrök, amikor a rendszámot a kezébe nyomták.

Szóval, Miklós első erdélyi útja után, kilencvenvalahányban, közel hatvanévesen lett íróvá. Sokat írt a múltból, de soha nem siránkozott. Mint minden jó magyar ember, ő sem szeretett panaszkodni. Egyrészt, mert szemérmes volt, másrészt, mert a panasz egyoldalú, ő viszont a párbeszédet szerette. Érv és ellenérv... Beszélgetni szeretett. A beszélgetést a beszélgetésért művelte, nem azért, hogy hallja saját hangját. Lubickolt a beszélgetésben, mint meleg tengeri áramlatban. Saját magán is tudott nevetni...

Egyszer felhívott egy vasárnap délelőtt, hogy elújságolja, megszületett az unokája, a fia gyermeke. A fia gitárművész, szerte a nagyvilágban koncertezik, Bach-lemeze komoly díjakat kapott. Ő a Gyuri, vagyis Georg Gulyás, az édesanyja, azaz Miklós felesége Astrid, finn-nek született, de svéd nevelőszülőknél nőtt fel a háború után. Róla, mármint Astridról is szól egy könyv...

Na, mondja Miklós a telefonba, megszületett az unokám. Szép és egészséges. Kérdelem, hogy hívják, mondja: Salma. Ugyanis az édesanyja indiai származású. De végül is a Salma magyarul is értelmes név, teszi hozzá. Persze, mondom biztatva, mert úgy hallom a hangján, nem tetszik neki igazán, Salma, szép magyar név. Igen, feleli, s máris jókedvűen tervezget, nagyon várja, hogy együtt játszanak, majd mesél neki sokat, együtt sétálnak a Mälaren partján. Aztán beszélünk „komolyabb” témákról is. (Akkoriban minden vasárnap délelőtt felhívott, és megvitattuk a világ állapotát.) Végül elbúcsúzunk, de kis idő múlva megint cseng a telefon, újra ő jelentkezik. Nem, nem Salma, hanem Széna! mondja, Sena? Az is szép név, felelem. Elbizonytalanodik, bevallja, most már ő sem tudja biztosan, lehet, mégiscsak Salma. És zavartan lecsapja a telefont. Következő vasárnap, amikor hív, alig tud megszólalni a nevetéstől. Azt göcögi bele a kagylóba, nehogy megkérdezzem, hogy hívják az unokáját. Ő már tudja, de ne kérdezzen rá, nehogy elbizonytalanítsam. És nevetünk, hosszan, perceként át, nevetünk, míg meg nem halunk.

Kategória: Deleatur

Denumire autor: Láng Zsolt

Látó Szépirodalmi Folyóirat